

« Περιμένοντας το Γκοντό», άξιζε η αναμονή

 stosanidi.blogspot.gr/2018/02/blog-post.html

ΚΡΙΤΙΚΗ της Βικτωρίας Ιωσηφίδου

Δυο συμπαθητικοί αλήτες, δυο πάμφτωχοι, ρακένδυτοι, άστεγοι, δυο κλοουνίστικες φιγούρες, ο Βλαδιμίρ και ο Εστραγκόνεϊναι οι βασικοί ήρωες του κλασσικού αριστουργήματος του Σάμουελ Μπέκετ «Περιμένοντας το Γκοντό». Πάνω σε έναν άγνωστο δρόμο που φαίνεται να προεκτείνεται μέχρι το βάθος, με μόνη συντροφιά και παρηγοριά ο ένας τον άλλο, φιλοσοφούν για τη ζωή με μια έμφυτη λαϊκή σοφία, συζητούν, φαινομενικά άσκοπα μα όχι άστοχα. Τα λόγια τους καθρέφτης των προβληματισμών και των αδιεξόδων του σύγχρονου ανθρώπου. Και περιμένουν, περιμένουν με πίστη και προσμονή το Γκοντό, τον μυστηριώδη Γκοντό, που είναι ίσως ένα καλύτερο αύριο, ένα φωτεινότερο μέλλον, η ευτυχία, ίσως ο έρωτας, ίσως ο θάνατος σαν λήξη στα αδιέξοδα και στα προβλήματά τους. Ο Γκοντό είναι ίσως αυτό που αναμένει ο καθένας από εμάς από τη ζωή του, είναι η ίδια η αναμονή.

Ξαφνικά, άλλοι δυο ήρωες εμφανίζονται και δίνουν άλλη δυναμική στην παράσταση. Ο αφέντης Πότζο και ο δούλος Λάκυ, που αποτελούν μια εντελώς χαρακτηριστική εικόνα από τα τρομακτικά παιχνίδια εξουσίας που οργανώνει συστηματικά, από την εμφάνισή του ακόμη, το ανθρώπινο γένος. Ο Πότζο σέρνει το δούλο του από ένα σχοινί, έχοντας του περασμένη τη θηλιά στο λαιμό, ενώ στο άλλο χέρι του κρατά μαστίγιο. Ο Λάκυ, από την άλλη, ταλαίπωρος, κουρασμένος, υποτελής, υπακούει στις επιταγές του αφέντη, ενώ παρόλα τα βάσανα παραμένει όρθιος και δεν εγκαταλείπει ούτε στιγμή, ακόμη και την ώρα της «ξεκούρασης» τα βάρη που αυτός του έχει φορτώσει 'πόσο ζωντανή αλληγορία αλήθεια και πόσο κοντά στο σύγχρονο άνθρωπο η εικόνα αυτή. Στο δεύτερο μέρος το σκηνικό αυτό θα ανατραπεί, καθώς ο αφέντης και ο δούλος επανεμφανίζονται - είναι άραγε στ' αλήθεια οι ίδιοι; - και οι όροι έχουν πια αντιστραφεί. Ο αφέντης είναι τυφλός και τον

σέρνει τώρα από το σκοινί ο δούλος του, που είναι πλέον μουγγός. Τέλος, θέση στη σκηνή παίρνει κι ένα παιδί, που μεταφέρει μηνύματα από τον κύριο Γκοντό.

Χωρίς εμφανή υπόθεση και πλοκή και με εστίαση μόνο στα πρόσωπα και το λόγο, ο Μπέκετ, με αφοπλιστικό χιούμορ και σαρκαστικές ατάκες εστιάζει στη μοναξιά, τον πόνο, τη δυστυχία, την απόγνωση, το φόβο για το μέλλον, τα αδιέξοδα μα αναδεικνύει ως ένα βαθμό εντέλει, την συντροφικότητα, τη συμπαράσταση, το κουράγιο, την επιμονή, την ελπίδα. Ο Γκοντό, αυτό που περιμένουμε, δεν έρχεται βέβαια ποτέ, ποτέ δε θα έρθει, -ίσως να φταίει το προπατορικό αμάρτημα που βαραίνει το ανθρώπινο γένος- οι ήρωες θα συνεχίσουν να τον αναζητούνε μα αυτός δεν θα φανεί. Όσπου στο τέλος θα αναφωνήσουν Εστραγκόν: Ξέρουμε τι μας περιμένει. Βλαδίμηρος: Γιατί να ανησυχούμε πια. Εστραγκόν: Απλώς θα περιμένουμε Βλαδίμηρος: Το συνηθίσαμε κι αυτό.

Ο Γιάννης Αναστασάκης σε ρόλο σκηνοθέτη, στήνει μια παράσταση γοητευτική, με παλμό και ζωντάνια, κίνηση και αλληλεπίδραση των ηθοποιών πάνω στη σκηνή. Κυρίαρχη θέση έχει ο δρόμος, ο τυχαίος δρόμος πάνω ή πλάι στον οποίον διαβιούν οι πρωταγωνιστές που περιμένουν το Γκοντό. Ο δρόμος αυτός λαμβάνει επιβλητική θέση, προεκτεινόμενος μπροστά μέχρι και τις πρώτες σειρές των καθισμάτων της πλατείας, ενώ στο βάθος στρίβει προς τον ουρανό και δε φαίνεται να έχει τέλος. Είναι μακρύς, ίσως όπως η αναμονή, καθώς ο Γκοντό δεν πρόκειται να έρθει και οδηγεί προς τα ψηλά, ίσως γιατί εκεί, επάνω, κοντά στο Θεό θα ήταν επιθυμία και παρηγοριά για μας τους ανθρώπους κάποτε να βρεθούμε. Μοναδικό άλλο σκηνικό σημείο ένα δέντρο, ξερό κι άκαρπο, όπως και οι ίδιες οι ζωές των ηρώων, που θα αποκτήσει μερικά μόνο φύλλα στο δεύτερο μέρος, ίσως ως ένα μικρό αισιόδοξο μήνυμα.

Αρωγός του σκηνοθέτη, οι όμορφοι φωτισμοί που μας επιφυλάσσουν εκπλήξεις, όπως οι εκτυφλωτικοί προβολείς που σε επιλεγμένα σημεία μας ξαφνιάζουν σαν να μας ακινητοποιούν. Στο βάθος στιγμές-στιγμές έντονα χρώματα καλύπτουν την οθόνη, ενώ άλλοτε ένα αδύναμο φεγγάρι εμφανίζεται στον ουρανό. Μαζί με αυτά, ένα δυναμικό παιχνίδι πάνω στη σκηνή με κάθε λογής αντικείμενα Ένα ζευγάρι μπότες, το σχοινί και το μαστίγιο, η βαλίτσα και το καλαθάκι του πικ νικ, τα απολεσθέντα αντικείμενα του αφεντικού, τα καπέλα που ανταποδίδουν σε ένα ταχυδακτυλουργικό παιχνίδι μεταξύ τους οι δυο πρωταγωνιστές, όπως ακριβώς ανταποδίδουν και τα βάρη, τις ευθύνες ή τους προβληματισμούς τους. Πολύ όμορφα και προσεγμένα στις λεπτομέρειές τους και τα κοστούμια. Τέλος, αξιόλογη είναι και η πρωτότυπη μουσική της παράστασης. Ισχυρά χαρτιά στα χέρια του Γιάννη Αναστασάκη οι ταλαντούχοι, καταξιωμένοι ηθοποιοί του Κ.Θ.Β.Ε. που επιλέγει στους πρωταγωνιστικούς ρόλους, οι οποίοι φέρουν είναι αλήθεια το μεγαλύτερο βάρος της παράστασης. Ο Κωνσταντίνος Χατζησάββας, ένας νευρώδης Εστραγκόν, παραπονιάρης, το πρόσωπο του να συσπάται συνεχώς· ο Γιώργος Καύκας, ως Βλαδίμηρος, γαλήνιος, στοργικός τρυφερός, το βλέμμα του να καταλαμβάνεται άλλοτε από απορία, άλλοτε από φόβο· και οι δύο απόλυτα προσηλωμένοι στους ρόλους, δημιουργούν ένα αχτύπητο δίδυμο, όπου ο ένας συμπληρώνει τον άλλο. Μαζί τους ο Φούλης Μπουντούρογλου στο ρόλο του παιδιού, που τον ερμηνεύει πειστικά, με αφοπλιστική αθωότητα στο βλέμμα. Στο ρόλο του Πότζο, ο Παναγιώτης Παπαιωάννου, είναι πληθωρικός, επιβλητικός και αστείος ταυτόχρονα, ενώ διαχειρίζεται θαυμάσια τη φωνή του. Την παράσταση κλέβει αναμφισβήτητα ο εξαιρετικός Θανάσης Ραφτόπουλος στο ρόλο του Λάκου, με την ερμηνεία και την απίστευτη ευλυγισία του -είναι απολαυστικός- αλλά και με ένα εκπληκτικό λόγυδρο αστραπή, μπράβο μικρέ!

Αν και η παράσταση έχει μεγάλη διάρκεια και τις γνωστές ιδιαιτερότητες ενός Μπεκετικού έργου καθόλου δε μας κούρασε και την απολαύσαμε ως την τελευταία στιγμή, σημάδι πως κρατήθηκαν σωστά και όμορφα δόσεις και αναλογίες και συστατικά, ό,τι της ήταν απαραίτητο. Αξίζει να περιμένετε κι εσείς το Γκοντό λοιπόν παρέα με το ΚΘΒΕ... έρθει δεν έρθει!

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ:

Μετάφραση: Μίνως Βολανάκης

Σκηνοθεσία: Γιάννης Αναστασάκης

Σκηνικά – Κοστούμια: Κέννυ ΜακΛέλλαν

Πρωτότυπη Μουσική Σύνθεση: Μάνος Μυλωνάκης

Επιμέλεια Κίνησης: Δημήτρης Σωτηρίου

Φωτισμοί: Βασίλης Παπακωνσταντίνου

Βοηθός Σκηνοθέτη: Σαμψών Φύτρος

Βοηθός Σκηνογράφου – Ενδυματολόγου: Μαρία Μυλωνά

Φωτογράφιση παράστασης: Τάσος Θώμογλου

Οργάνωση παραγωγής: Ηλίας Κοτόπουλος

Παίζουν: Γιώργος Καύκας (Βλαδίμηρος), Παναγιώτης Παπαϊωάννου (Πότζο), Θανάσης

Ραφτόπουλος (Λάκυ), Κωνσταντίνος Χατζησάββας (Εστραγκόν)

Το Αγόρι ερμηνεύει ο Φούλης Μπουντούρογλου.